

завдяки їм дитина опановує повсякденний практичний навик пнування черевиків.

8. Ігри з гудзиками і намистинами – нанизання на нитку, застібання гудзиків на петлі, перебирання пальцями бус з гудзиків або намистин. Можна нашити на одну тканину гудзики різних розмірів, а на іншу – різні петлі. Дитина буде тренувати пальчики, одночасно розвиваючи кмітливість і освоюючи поняття великий-маленький.

9. Пазли – барвисті картинки розвинуть уважність, кмітливість, координування роботи очей і кистей, дрібну моторику.

10. Катання долонею олівців, кульок по столу або іншій поверхні: додатковий масаж пальців, поліпшення координації рухів кисті.

Сприятливо впливають на розвиток рухів кисті й пальців руки заняття образотворчою діяльністю (ліплення, малювання, аплікація) і ручною працею (виготовлення виробів з різного матеріалу), робота з ножицями (вирізування по контуру) [2].

Висновки. Таким чином, слід зазначити, що пальці рук забезпечені величезною кількістю рецепторів, які посилають імпульси в центральну нервову систему. Дрібна моторика і артикулювання звуків знаходяться в прямому взаємозв'язку. Чим вище рухова активність, тим краще розвинуто мовлення. Тому і важливо розвивати дрібну моторику рук дитини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Биковець Л. Л. Вплив рухів пальців рук на розумовий та мовленнєвий розвиток дитини дошкільного віку / Л. Л. Биковець // Таврійський вісник освіти. – 2012. – №2. – С. 124–131. Петров
2. Вавилова А. В. Развитие мелкой моторики как средство улучшения речи // Молодой ученый. – 2014. – №5. – С. 495–497
3. Лугова І. Розвиток дрібної моторики пальців рук в учнів шестирічного віку // Початкова школа. – 2008. – №7. – С. 6
4. Краузе Е. Н. Логопедический массаж и артикуляционная гимнастика / Е. Н. Краузе. – СПб. : Корона, 2004. – С. 78

Діана Пічул,

студентка 2 курсу

Факультету дошкільної, соціальної та спеціальної освіти

Наук. керівник: **І. О.Сєчина**, асистент (БДПУ)

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ ДЕФЕКТОЛОГА З БАТЬКАМИ, ЩО ВИХОВУЮТЬ ДИТИНУ З ВІДХИЛЕННЯМИ У РОЗВИТКУ

Актуальність. Останнім часом спостерігається збільшення кількості дітей із порушеннями у розвитку, труднощами навчання і шкільної адаптації, порушеннями емоційно-вольової сфери та іншими особливостями.

Народження дитини з порушенням розвитку (розумовим, фізичним або психічним) є дуже серйозною проблемою для її родини. У зв'язку з цим часто сім'я переживає гостру кризу, так як стає неможливим колишній

спосіб її існування і потрібна глибока перебудова всієї структури як всередині, такі поза сімейних відносин. Від успішності подолання цієї кризи залежить майбутнє сім'ї та майбутнє дитини: буде він себе відчувати як улюблений і бажаний член сім'ї і згодом – суспільства, або як непотрібний тягар.

Ступінь досліджуваності проблеми. Розробкою питань виховання та навчання дітей з відхиленнями у розвитку займалися В. Кащенко, М. Лаговський, О. Остроградський, М. Рау, Ф. Рау та ін. В Україні соціально-педагогічні аспекти виховання дитини досліджують вчені та практики В. Андрущенко, А. Астахова, І. Бех, І. Зверева, І. Зязюн, А. Капська, М. Лукашевич, Н. Ничкало, В. Панок, І. Пінчук, В. Семиченко. Питання психолого-педагогічної реабілітації родин, що виховують дітей із порушеннями розвитку, розглянуто у працях Л. Акатова, Н. Грабовенко, І. Макаренко, Л. Шипіциної, Я. Юрків та інших вчених.

Мета і методи дослідження. Мета дослідження – теоретично обґрунтувати шляхи роботи дефектолога з батьками, що виховують дитину з відхиленнями у розвитку. Нами були використані теоретичні методи дослідження, а саме аналіз науково-методичної та спеціальної літератури.

Сутність дослідження полягає у вивченні впливу різних форм роботи дефектолога з батьками на формування у них компетентності з питань виховання дітей з особливими потребами. Сучасні дослідження доводять що активне включення батьків у процес корекції, розвитку, навчання та виховання дітей значно підвищує його ефективність.

Найбільш прийнятними формами організації взаємодії дефектолога з батьками є: психотерапевтична робота, консультативно-рекомендаційна, інформаційно-просвітницька, практичні заняття для батьків, а також проводяться індивідуальні заняття з батьками та їх дитиною, круглі столи, батьківські конференції, дитячі свята. Завдяки таким формам роботи здійснюється діагностика сімейних взаємовідношень, психолого-педагогічна допомога батькам у вирішенні проблемних ситуацій сімейного виховання, батьки отримують певні знання про особливості своєї дитини та відбувається активне залучення батьків до корекційного процесу.

Основні висновки. Вивчивши науково-методичну та спеціальну літературу з даної теми, можна зробити висновок, що основними формами роботи дефектолога з батьками є консультативно-рекомендаційна, інформаційно-просвітницька, проведення практичних занять та психотерапевтичної роботи для батьків. Форми роботи тісно пов'язані між собою і повинні використовуватися у комплексі.

Успішність взаємодії залежить від того, наскільки довірливі відносини складуться між дефектологом та батьками, їх зацікавленості й активності, професіоналізму педагога.

Дефектолог повинен ставитися до батьків не як до об'єктів, а як до суб'єктів взаємодії, враховуючи вік, їх соціальний статус, рівень освіченості, поєднуючи індивідуальний і диференційований підхід в роботі з сім'єю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексєнко Т. В. В чому сутність гуманних взаємин батьків і дітей? / Т. В. Алексєнко. // Рідна школа. – 2001. – № 3 – С. 33–36.

2.Гурнік Л. Вчимо батьків мистецтву виховання / Л.Гурнік // Дитячий садок. – 2004. –№39. – С.8.

3.Грицюк Н. Діти з порушеннями психофізичного розвитку. Поради батькам / Н.Грицюк // Дефектолог. – 2008.- №12. – С.45-58.

Крістіна Резнік,

студентка 4 курсу

факультету дошкільної, спеціальної та соціальної освіти
Наук. керівник: **О. С. Донченко**, асистент (БДПУ)

КРЕАТИВНІСТЬ ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ОСВИТИ ЯК УМОВА ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ ДОШКОЛЬНИКА

Сучасне суспільство ставить нові завдання перед дошкільною освітою. Зокрема, однією з найбільш актуальних проблем сьогодення є формування та розкриття творчого потенціалу дитини. О. Кононко вважає, що «першочерговими компонентами творчого процесу є прояв дошкільним оригінального, інтуїтивного, непередбачуваного, мимовільного, імпульсивного, неусвідомленого; другорядними – прояви логічного, рефлексивного, довільного, мотивованого, усвідомленого. Єдність закладеного природою і прижиттєво придбаного дитиною – база для розвитку і збагачення його творчого потенціалу» [3, с. 3].

Різні аспекти творчого розвитку особистості висвітлені в роботах Л. Виготського, Б. Теплова, В. Медушевського. Формування дитячої творчої діяльності представлені в дослідженнях В. Левіна, Н. Ветлугіної, Т. Комарової, О. Фльоріної. Дитяча творчість, за твердженням Н. Ветлугіної, Л. Виготського, Г. Костюка, В. Юркевич позначається як «творчість для себе». Це означає, що дитина ще не здатна створювати творчий продукт, цінний для суспільства, в творчій праці вона сама удосконалюється, змінюється на краще, здобуває нові знання, набуває вмінь і навичок, отримує життєвий досвід, що складає єдиний можливий результат даного процесу.

Аналіз роботи вихователів демонструє, що педагоги розуміють важливість проблеми творчого розвитку дітей, але не готові до цієї діяльності, оскільки їм не вистачає знань, практичних навичок, методичного забезпечення.

Найважливішою умовою творчого розвитку дошкільників є підготовка вихователів до організації освітнього процесу, спрямованого на розвиток креативності дітей. Робота з педагогами спрямована на підвищення рівня їх теоретичної підготовки (ознайомлення з проблемою творчості, креативності, методів їх розвитку у дошкільнят), вдосконалення спілкування вихователів з дитиною в контексті особистісно-орієнтованої взаємодії, створення в групах відповідного розвивального середовища, використання спеціалізованих форм і методів творчого розвитку.

Відповідно до досліджень В. Дружиніна, у віці 3-5 років формується «первинна» креативність як загальна творча здатність, неспеціалізована до будь-якої галузі життєдіяльності, в цей час механізмом формування креативності є наслідування значимого дорослого як креативного зразка [1].